

Prædiken ved konfirmationen søndag
d. 6. maj kl. 9.30 og kl. 11.00 i
Margrethekirken 2018

Frederikshavn, Ansgar, Vor Frelser,
Hans Egede, Dokkedal, Nørre Tranders,
Skalborg, Margrethe, Lejbjerg,
Lindholm, Skt. Markus, Nærum,
Svenstrup, Ulstrup, Sønder Tranders,
Vor Frue, Vejgaard, Hjallerup, Ulkebøl,
Vokslev og Nibe. Det er alle by- og
kirkenavne på de steder I er blevet
døbt.

Det er omkring 13, 14 eller 15 år siden
at I blev døbt. I husker intet fra den
dag. Jeres forældre husker om ikke alt,
så det meste. Dåbskjolen, vejret,
omstændighederne. Husk at spørge
dem, de gamle, mens de stadig husker
det - om dagen. Nu er I her igen. Døren
er åben. Heldigvis. Vi har i mange uger
været noget bekymret for om vi skulle
sætte et skilt ude på kirkedøren:
Lukket på grund af strejke. Og nogle
gange kan I endda høre jeres forældre
sige om den alder I er i nu, at der er
lukket på grund af ombygning.

Her står den dør der mødte jeres
forældre og jer for et års tid siden. Her
har I på karmen omhyggeligt skrevet
hvor mange gange I har været i kirke.
Alle har ti streger og der er for nogles
vedkommende over 20 streger. Gud
har I selv givet plads heroppe. Han har
passende fået to streger.

Døren her er åben. Sådan er det: Guds
dør står altid åben. Det står der faktisk
i biblen på de allersidste sider hvor
Gud siger: Jeg har lukket, en dør op for
dig som ingen kan lukke i.

Luk døren. Det trækker kan forældre finde på at sige. Luk døren. Du lukker varmen ud. En dør kan man lukke op, men man kan også lukke og nogle gange smække den i. Hvor er du åndsvag! (Døren smækkes i). Kender I det? Når man smækker en dør i så kan det være ret svært at åbne den igen. Så er det godt at høre et par forsigtige bankeslag og en stemme der siger: Kommer du ikke ud igen? Skal vi ikke tale om det? Kan vi ikke være gode venner? Kom, vi begynder forfra igen!

Hele historien om Jesus begynder faktisk med en lukket dør. Der var "Alt optaget" i byen Bethlehem. Der var ikke rigtigt plads til Josef og den gravide Maria. Jesus blev født i en stald. En foderskål, en krybbe var hans vugge.

Tre kloge mænd kunne godt, ved at følge en ledestjerne, finde ud af at det mest værdifulde blev åbenbaret for dem et sted de ikke lige havde regnet med. Det var ikke i paladset men i stalden de fik den største åbenbaring. Jeres kloge forældre kan genkende den samme åbenbaring: Det mest værdifulde i livet opstår på de mest uventede og overraskende steder og måder. Lykkefølelsen ved en sen nattetime at konstatere den første prut i bleen og være lettet over at det hele fungerer på den nyfødte som det skal.

Da Jesus blev voksen var han god til at åbne døre. En blind fik synet tilbage. En lam kunne gå igen. En der altid blev overset blev pludselig set. Jesus åbnede døren for mennesker så de og vi kan se, at der altid er nye begyndelser. Udgange fra noget gammelt. Indgange til noget nyt.

Ved hver eneste barnedåb lyder det også derfor efter dåben: "Herren bevare din udgang og din indgang fra nu og til evig tid" Det er fordi, udgangspunktet er, at vi er og begynder lige her. Vi er i Guds hænder. Vi går ud i livet. Ud i hverdagen. Laver det, vi skal lave. Gør det, vi skal gøre. Begår vores fejltrin. Kommer tilbage igen. Får endnu et skud kærlighed. Får endnu et klap på skulderen. Nogle gange skal vi have det som et skub i ryggen, fordi vi simpelthen er gået i stå. Men vi får det. Og vi får det hele tiden. Så vi starter altså her. Går ud i livet og kommer tilbage igen, og derfor hedder det: "Herren bevare din udgang og din indgang."

En dør har altid to håndtag. Frygtens eller troens håndtag.

Vi kan så let som ingenting i en verden hvor terror, trusler om atomkrig og oprustning, effektiviserende moderniseringsstyrelser og et stigende præstationspres med nationale, ja, måske ugentlige test fylder meget, åbne døren ind til frygten. I unge tænker måske: Hvordan skal det gå? Kan jeg klare det? Vi ældre tænker måske: Hvordan skal det gå? Kan de klare det?

Vi kan også vælge at gribe troens håndtag og åbne døren ind til en verden hvor håbet holdes op foran os, hvor kærligheden er den nøgle vi får til livet, hvor troen holder os fast på, at der er en dyb mening med det hele og at vi også selv er og kan være med til at skabe og give mening. Hvor Gud er det større nærvær der altid er tilstede og fortæller os at vi er elskede, uanset hvad end vi præsterer. Det er godt at vide i den verden I vokser op i hvor begreber som at "booste sit mindset" eller være mentalt robust er en del af virkeligheden. I er elskede uanset hvad I præsterer.

Verdens første konfirmand, ved vi, hed Peter. Han var pænt voksen, da han blev bekræftet i sin tro. Vi ved om Peter, at han om nogen af alle var fuld af tvivl. Han nægtede endda indimellem at han overhovedet kendte til Jesus. Men da det virkelig gjaldt, så var det ham Jesus viste tillid til. Det var ham Jesus sagde ja til. Det var ham der fik opgave at række troen, håbet og kærligheden videre. Han fik nøglen, kan man sige, til hoveddøren. I får også i dag en ekstra nøgle til jeres nøglebundt. En nøgle der kan låse op for indgangen til troen, håbet og kærlighed og når I bruger den nøgle vil I opdage at livet bærer frugt, som I kan se her (åbne døren ind til alterbilledet).

Det er både en gåde og en gave at have et kors, et håb og en kærlighed med sig i nøglebundtet men det er måske den vigtigste nøgle og den største gave vi mennesker nogensinde får i vores liv. Så, kære konfirmander, tillykke med konfirmationen, udgangen fra barndommen og indgangen til ungdommen. Tillykke med bekræftelsen af at I, alle dage indtil verdens ende altid er elskede. Brug hovedet, hjertet, nøglen, troen, håbet og kærligheden i jeres liv og fremtid. Tro, men mest af alt vid at Gud har åbnet en dør for jer som ingen kan lukke i.
Amen.